

A HÓNAP ALKOTÓJA

BÁNKI ÉVA

Hetvenhét szem rizs

*„...mérem a téli éjszakát.
Mint birtokát
a tulajdonosa.”*

(J. A.)

A páros számok annyira kommerszek, vagy inkább közönségesek. A sok nullát, az ezreket vagy a billiókat pöffeszkedőnek érzem. Viszont nagyon szeretem a hármasokat és az ötösöket.

Szükségem van a számokra, hiszen nélkülük nem érzem magam biztonságban. Mióta nincsenek barátaim, a számok üzennek nekem. Öt szem krumpli vagy hetvenhét szem rizs – ez egy tökéletes vacsora. Erőt ad, magabiztossá tesz, míg, ha számolatlanul lapátolom magamba az ételt, megbetegszem. Felelős vagyok magamért, nemde? Megszámolom a munkahelyemre vezető lépéseket is, és ha páros szám jön ki, érzem, rettenetes nap vár rám. De nagyon óvatos vagyok, törekszem rá, hogy mindig a hétszáztizenötödik lépéssel érjem el a lengőajtót.

A hétszáztizenöt gyönyörű, tökéletes szám.

Az embereket is számokkal jelölöm, mert úgy nem fájnak annyira. Ha kimondom, hogy ezeregyszáz, megjelenik a főnököm arca, alázatosan és figyelmesen, hisz én, a beosztottja, Nóri számon tartom. Összeadhatom bárkivel vagy bármivel, kivonhatom bárkiből vagy bármiből, és nem tiltakozhat, hisz ő is csak ugyanolyan szám, mint a többiek.

Mikor a rokonaim észrevették, hogy megszámolom a zöldborsókat a tányéromon, felhorkantak. Hagyd abba a számolgatást, íráss fel magadnak valamit, nem élhetsz futóbolondként! Űrítsen, még a borsót is! Ki látott ilyet? Apukám a vállamra tette a

kezet: akármi bánt, Nóri, nem kell félned, mi segítünk, mi mind itt vagyunk neked.

Én csak kinevettem. Mert a számolósdi azt jelenti, hogy nem vagyok egyedül, hogy védem magam, ahogy tudom. Ha megszámolom a sarkokat egy szobában, az azt jelenti, hogy otthon vagyok. És én mindenhol otthon vagyok.

Nem az atyaisten, hanem én döntök a szabályokról. Szereztem a hármásokat és az ötösöket, de például a nyolcvanöt vagy a tizenhárom egyáltalán nem tetszik. Ezeket mindig összeadom vagy összeszorozom valamivel, hogy eltüntessem őket. Vigyázok magamra, rendet tartok. Hát nem pontosan ezt teszi a napkorong is, amikor a bárányfelhők fölött ballag? Megfejtí magának a világot.

Vannak kérdések, amikre csak számokkal felelhetsz. Mikor fizeted vissza a kölcsönt? Nyolcszázttizenhét. Mikor lesz saját lakásod? Kilenycezer-kétszáz. Mikor lesz gyereked? Háromszázevennyelenc. Meddig maradsz egyedül? Hétszázhatvanegy.

Mindig arra gondolok, mennyire megharagudott isten a zsidó királyokra, amikor megszámolták a népüket. Hát persze! Aki számolni tud, az hatalmat nyer a világ felett.

Mondja el, Nórika, hányan támadtak magára!

Nem tudom, nem figyeltem, nagyon meg voltam rémülve. Többen hátulról, néhányan előlről fogtak le. Mintha ezer kezük lett volna.

A 'mintha' az nem szám. Ezt jegyezze meg, Nórika.

Mondom, hogy mondom... Annyira meg voltam rémülve. Mint-ha minden pillanatban többen lettek volna.

A 'mintha' az nem szám... Az csak 'mintha'.

De mondom, hogy mondom... Annyival többen voltak nálam.

Hogy lehet, hogy nem emlékszik, Nórika? Nem lehet, hogy az egészet csak kitalálja?

Amit megszámolsz, az valóságos.

Ha nem tudod, hogy az annyi mennyi, akkor balek vagy.

Vesztes, hazudós. Aki nem tud semmit kiharcolni magának.

*Na, menjen haza, Nórika! Olvasson, tanuljon! Ne fantáziáljon!
Mit szól hozzá az édesapja?*

Vannak számok, amiktől mindenki ideges lesz. 1944, 1956, 1989. A rettentő félelemtől és zavartól csak úgy szabadulunk meg, ha ezeket is elosztjuk, megszorozzuk, átcsoportosítjuk, mintha ártatlan számok lennének. Hát nem volt hazugság az egész 1989? – szokta kérdezgetni apám dühösen. Hát hogy lett volna! – felelem. Ezerkilencszáznyolcvankilenc az pontosan ezerkilencszázhetvenkettő plusz tizenhét. Hát hol itt a hiba? Én nem szeretem, ha az emberek számjegyekkel jelölik a számokat. Szerintem ez varázslás. Néhány számot képpé változtatnak, hogy kedvükre retteghessenek.

Hány éves korában is halt meg szegény édesanyád? – kérdezi apa. Negyvennégy, válaszol saját magának, és az öklét magasra emeli, mintha az eget akarná fenyegetni. Hogy lehet negyvennégy évesen meghalni? Negyvennégy az csak négyszer tizenegy, mondogatom magamban, mintha a korai halálból akarnám kiszabadítani édesanyámat. Szegény anya negyvennégy éves volt, amikor engem megtámadtak a táborban. Negyvennégy, amikor tönkrement apa vállalkozása. Talán ezért nem szeretem a páros számokat.

Reggel pontosan öt korty kávét iszom, tizenegyszer ellenőrzöm a nyílászárókat, mindig a metró harmadik kocsijába szállok, utána pedig hétszázötvenöt lépéssel érek be a munkahelyemre. Telefonos operátor vagyok: kismilliószor megkérdezik tőlem, mit csináljanak, ha beejtették a telefonjukat a fürdővízbe, ha nem működik rendesen a wifi, ha beragadt ez vagy az a gomb. Többnyire mindig ugyanazt felelem. Én vagyok a legjobb operátor a világon, semmi sem hoz ki a sodromból. Vannak, persze, egészen vad telefonálók is, elmondanak idiótának, gyengeelméjűnek, vérszomjas multinak, ordas kurvának, és azt kívánják, hogy rohadjak meg a telefontársasággal együtt. Ilyenkor azt mondom magamban, nyolcszázhetvenhét. Kérdezték már tőlem, hogy a föld gömbölyű-e, van-e az életnek értelme, Donald Trump pedofil-e, és mi a kurvaanyámat csinálok majd, ha egyszer meghalok. Háromszázhuszonöt, suttogom magam elé, és udvariasan, sajnálkozva bontom a vonalat. Nehéz napok után elbu-

szozom a József-hegyi kilátóhoz, és bámulom a sötét éjszakát meg a fénylő ablakokat. Mindig háromezer-kétszázhetet számolok össze, és utána megnyugodva hazaindulok.

A tévében mindig túl gyorsan változnak a képek, soha nincs mód ellenőrizni, vagy akár csak megszámlálni a dolgokat. A tévétársaságoknak annyi pénzüik van, hogy marslakókat és tündéreket is mutogathatnak, nemde? Eszem ágában sincs elhinni a sok baromságot. Az emberek szoronganak a hatalomtól, ezért szeretnek tűzvészeket, bombázásokat, légikatasztrófákat bámulni. Én inkább azt hiszem, millió Budapest létezik, sok-sok millió hozzám hasonló telefonos operátorral, és ők szeretik azt hinni, hogy jelentéktelen és kiszolgáltatott polgárai egy jelentéktelen és kiszolgáltatott országnak. Pedig csak ez az egyetlen valóság van. Mindenhol mindig ugyanaz.

Mióta mindent megszámlálhatok, nem érzem magam kiszolgáltatottnak.

A legjobban a huszonnyolc napos ciklusomat szeretem. Akárhány elnököt lőnek le, akárhány repülőgépet robbantanak fel, akárhányszor tör ki a világháború, a testem figyelmeztet, hogy én örökre a számok hatalmában állok. Huszonnyolc, huszonnyolc, huszonnyolc. Soha nem több, soha nem kevesebb. Mindig ugyanúgy. Mindig ugyanaz. A halál, az erőszak, a felrobbant akármicsodák csak hazugságok. A választások is. Ahogy apukám mágikus évszámai. Én a huszonnyolcas szám hatalmában állok.

Ezért lepődtem meg, mikor két hónappal ezelőtt a huszonkilencedik napon sem történt semmi. A harmincadikon sem. Pedig most is, mint mindig, mindent óraműpontossággal végeztem. Reggel öt korty kávéit ittam, tizenegyszer ellenőriztem a nyílászárókat, a metró harmadik kocsijába szálltam, és hétszáztizentöt lépéssel értem be a munkahelyemre.

Hát hogyan? Kicsúsztak az ellenőrzésem alól a dolgok?

Lemondtam a kávéról, és napokon át csak fehér ételeket ettem, kenyérbelet, banánt, rizst. Már hónapok óta fájlaltam a ha-

sam, de a görcsöket a számolás mindig csillapította. Forduljak orvoshoz? De hisz én nem rontottam el semmit! Egy orvos akármit hazudhat. Földrengést, túszerdramát, hajókatasztrófát, de még rákot is akár. Nem tudom kiszámolni vagy ellenőrizni a szavait, ahogy nem tudom a tévébemondókét, a politikusokét sem. Ráadásul tizennégy éve nem fordultam soha senkihez. Se barátokhoz, se rokonokhoz. Ha csak megkérném a szomszédaimat, hogy halkítsák le a zenét, elveszíteném a saját életem fölötti uralmat. Mert *kiszámíthatatlan*, hogy hogyan reagálnának.

És most vetközzem le egy vadidegen férfinak? Nyavalyogjak és panaszkodjak? És hol kezdjem ezt az egészet? Nincs is körzeti orvosom. Vagy menjek be az utcáról egy ismeretlenhez? Doktor Ez-meg-az szülész-nőgyógyász szakorvos. Jó napot kívánok, azért jöttem csak, mert felgyújtották az esőerdőket, és süllyed a Titanic. Mi lesz velem, doktor úr, meg tudja mondani?

Talán nem a Titanic süllyed, hanem tényleg velem történt valami. A hasam egészen megduzzadt, nem is férek a farmeromba. De mitől duzzadt meg? Hetvenhét szem rizst eszek minden este. Hetvenhetet, egy szemmel sem többet. Elrontottam a számolást, ezért kell vezekelnem?

A város fényeit számolgatva megnyugszom kicsit.

Nem. Nem vagyok örült. Tizenöt meg tizenöt az mindig harminc. Hetvenhét az hetvenhét. Akárhogy nézzük. Soha nem kevesebb, soha nem több. A kemény hasam, a fájdalmak, az örökös öklendezés nem a zűrzavar, hanem egy egészen másféle esemény jele. Egy örömteli eseményé. Hiszen csak a számok számítanak, nem a tettek. Ha nem hibáztam el a számolást, semmi rossz nem történhet velem. Hamarosan megsokszorozódom, és gyerekem lesz. Egy lassan, kiszámítottan növekvő, kis lény, aki majd velem számolgatja a rizsszemeket és a háztetőket. Akivel éveken át csak fehér ételeket eszem. És mikor elindulunk otthonról, közösen bebiztosítjuk magunknak a napot.

Aztán estefelé egymásra nézünk az utcán a villanypóznákat vagy a csillagokat számolgatva.

Örökre. Ugyanúgy.

Betartjuk a szabályokat, és vigyázunk egymásra.

Bánki Éva

Örökpéntek

*Épp a hét napjait gyakoroltuk anyámmal,
mikor a vonat lihegve megállt Szombathelyen.
Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek,
szombat, vasárnap... Ma péntek van,
és közben diadalmasan bömböl a hangosbemondó:
Szombathely állomás! Szombathely állomás!
Dühösen felpattantam: ha péntek van, akkor
hogyan a csudába érkezhettünk meg Szombathelyre?
Talán át kéne szállnunk egy másik vonatra,
hogyan a világ rendbe jöjjön, és szombat legyen?
Nekiünk is, akik Győr felé utazva elrontottunk valamit.*

*Az édes, habos, könnyű hetvenes években
mindenki ráért nevetni egy négyévesen.
Senki sem sietett. A ragacsos, nyári hőségben
a sokféle kölni, borotvaszappan illatán átütött
a mosdatlan nemi szervek szaga. A hússzag,
gondoltam akkoriban. A női és férfitverejték,
amely délutánra mindig legyőzte a jázmin,
a gyöngyvirág, a rózsa, a töpörtyű, a félelem szagát.
De a nők nők voltak, a férfiak férfiak. Az augusztusi nap
megérlelte őket, mint a konyhaasztalon hagyott barackokat.
Még jobban különböztek, mint télen, nagykabátban.
No de ez a csaló város! Ez a hangosbemondó!
A mindenbe beletörődő, zavartan kacarászó asszonyok!
A péntek és szombat közt veszteglő vonat,
ahonnan elfutni nem szabad.*

*Azóta változott a világ. A dezodorok például jobbak.
Már a másodosztályon sincs az az őszintén áradó
hagyma-, baracklevár-, hús- és sóvárgás-szag.
Mások a szoknyákból kikandikáló pókhálós térdek.
Csak a recsegő-ropogó hangosbemondó ugyanaz.*

Hogy toporzékolhatnám ki innen magam?

Velence

részlet **BÁNKI ÉVA** hamarosan megjelenő
Velence-esszéketből

Vannak furcsa, fordított napok Velencében. Napsütéssel indul a délelőtt, aztán elmész az egyetemre, beülsz a könyvtárba, és mi-
kor kilépsz a kapun, egy felhő közepén találsz magad. Egy-két
óra is elég, hogy egy szép áprilisi nap kiábránduljon önmagából.
Fordítva szinte soha nem történik: a nyúlós-csöpögős, rosszul
kezdődő napok ritkán torkoltnak verőfényes délutánba.

A délutáni ködfoltokat kerülgetve, félszívvel indulunk a kis-
lánnyal a Ca' Rezzonicóba, a város egyik legszebb, a XVIII. szá-
zadi Velencének otthont adó palotájába. Elhagyjuk a Frarit, és
itt már hatalmas ködhullámok közt sodródunk a veszekedős, er-
nyővel ügyetlenkedő turisták között.

Nincs mese, mennünk kell. A maestra, Antonella néni utasí-
tásba adta, hogy a gyerekeknek esszét kell írniuk *Casanova korá-
ról*, a Ca' Rezzonico barokk és rokokó díszítményeiről.

Én amúgy nagyon nem szeretem a hamiskártyások, a púderes
hölgyek, a szélhámosok világát, a XVIII. századot, a Casanova-
stílust. Halálra untam már magam a Mocenigo-palota divat-
történeti kiállításán, a legkülönfélébb brokátok, báli köpenyek,
különféle fényezett, gyöngyökkel kivarrt kesztyűk, legyezők, pa-
rókák, púder-akármicsodák, a mindenféle bűvös-bájós cirókák-
marókák között. Persze a legtöbb kilencéves kislány hercegnő-
nek szereti képzelni magát, az enyém sem kivétel, úgyhogy alig
lehetett Esztert elvonszolni a báli ruhás marionettfigurák elől. Én
pedig olyan arccal járkáltam fel-alá a termekben, mint egy orosz
forradalmár, aki most készül valamelyik cárevics hintóját fel-
robbantani.

Akkor is ilyen alattomos idő volt. Kikaptam a múzeum csillo-
gó-villogó esernyőtartójából az esernyőmet – vagy amit a saját
esernyőmnek hittem – és mentünk a gyerekekkel a San Stae felé.

Hömpölygött a köd, de esni nem esett – ugyan ki néz meg jobban egy kezében tartott, vizes, fekete esernyőt?

De otthon, Inge néni lakásában ki kellett nyitni, hogy megszáradjon.

Ez nem az én ernyőm volt, hanem egy csodálatos minőségű, tiszta selyem, mindenféle szélrohamnak ellenálló, csodásan kidolgozott esernyő. Talán Woland is ilyet vitt magával, mikor felbukkant a Szadováján Hontalan Iván előtt. Csak az apró, gondosan kifaragott pudlifej hiányzott.

Másnap reggel aztán visszavittem a szupercsodás-szuperelegáns ernyőt a Mocenigo-palotába, és próbáltam visszacserezni az enyémmre. – Talán nem elég szép ez az ernyő? – kérdezte a ruhatáros hölgy. – De – dadogtam. – Csak jobban örülnék, ha az enyémet megtalálnák.

Nem találták meg. Most ezzel a méregdrága, különleges esernyővel masírozunk a Rezzonico-palotába. *Kislányok és kisfiak / mind a vízen utaznak. / Indulhat a nagy móka. / Menjünk a vaporetóra* – dúdolja a lányom. Hiába, a kötelező feladatokat a velencei iskolások sem szeretik.

A Ca' Rezzonico hatalmas épület, sőt nem is épület, hanem grandiózus épületszörny: azért kell szerényen *ca`*-nak, azaz háznak nevezni, mert a palazzo titulus csak a dózse „hajlékát” illetheti meg Velencében.

Hát ez bizony nem egyszerű hajlék! Egyik csodálója, Henry James mitologikus vadállathoz hasonlította. Ám nem hiszem, hogy ez a barokk szuperpalota bárkire szerencsét hozna. Eredetileg a Bon család rendelte meg, mégpedig nem akárkitől, hanem a kor legnagyobb építésztől, Baldassare Longhenától, ám a família kihalt, mielőtt beköltözhetett volna. A félkész, velencei mértékkel óriási épületet egy parvenü dinasztia, a szárazföldről ideköltöző Rezzonico család vette meg. Ők a velencei arisztokráciát akarták elbűvölni a grandiózus termekkel, a csodás berendezéssel, a fényesebbnél fényesebb társasági eseményekkel, pazar, sőt – ahogy a lányom mondja – pazarissimo műalkotásokkal és tükrökkel.

Nem tudom, sikerült-e.

Hamarosan ez a család is kihalt, tönkrement, az elvarázsolt, romladozó-omladozó palotába pedig beleszerettek a viktoriánus kor vándormadarai, a városba települt, Byron nyomában járó angol-szász értelmiségiek. A nagy viktoriánus költő, Robert Browning csak akkor bocsátott meg kitagadott fiának, mikor fia, Pen a palotát megszerezte, amerikai felesége vagyonából felújíttatta, és lehetővé tette, hogy hírneves apja utolsó napjaiban ideköltözhesen... Ez már olyan borzalmas, hogy nem szívesen képzelem el.

Szeretem Robert Browning verseit, de ezzel a történettel nem tudok mit kezdeni.

Ám legalább teljesült a *Sordello* költőjének álma. Irigykedő honfitársai és kritikusai szeme láttára a palota nagytermében ravatalozták fel.

No de ér-e ennyit egyetlen palota a világon?

Az egykori birodalom fővárosának lakói, a velenceiek megpumpolták, kiszolgálták, de közben megvetették ezeket a pénzes vagy becsvágyó, művelt, tehetséges idegeneket. Mert hiszen egyetlen palota sem maradhat fent szokások, nagycsalád, gondosan kimunkált társadalmi beidegződések nélkül. Ráadásul a született velencei arisztokrácia nem azért lakott palazzókban, hogy a szegényebb velenceiektől elkülönüljön.

A Ca' Rezzonico ma lenyűgöző és meglehetősen drága múzeum, ahol maguk a falak, a díszítések, a csodás Tiepolo-festmények többet érnek, mint a benne kiállított tárgyak – pedig mennyi pompás festményt sikerült itt összegyűjteni! Felhalmozni, összehordani, újrarendezni. Úgy érzed, egy jó ízlésű XVIII. századi milliárdos magánképtárában sétálgatsz. Ám ez csak illúzió. A képek, a bútorok, a tükrök eredetileg nem tartoztak a Ca' Rezzonico „berendezéséhez”, vagyis nem pontosan ezek a képek, bútorok, tükrök tartoztak hozzá – ezek itt mind „díszletek”. A palota utolsó felújításakor egész mennyezeteket hoztak át idegen palotákból.

Percekbe telik, mire ráébredek, miért érzem itt annyira rosszul magam. Talán a rettentően sok tükör miatt, melyekben visz-

szaverődnek a dús aranyozások, a Tiepolo-égboltok, Tiepolo-vadászatok, Tiepolo-mennyboltok, a karneváli vigasságok kék színei.

Mintha valami különleges színházban sétálgatnál, mely minden pillanatban figyelmeztet arra, hogy ez csak illúzió, játék, káprázat, semmi közöd hozzá. El sem tudom képzelni, milyen érzés lehetett ezekben a termekben betegnek vagy megbántottnak lenni – a ragyogás letaglóz. Olyan túldíszített minden terem, hogy nem tudom elhinni, hogy rokonok vagy barátok „hömpölyögnek” a díszletekhez hasonló falak közt. Talán nem is emberek „hömpölyögtek” itt valaha, hanem színészek vagy eleven marionettbábuk.

Hát lehetséges lenne, hogy Robert Browning, ez a bátor és nagy költő ezekben a termekben „vágzott”? És a Rezzonico családot sem értem. Ennyi pénzért, amibe a palota kerülhetett, hatalmas erdőket vehettek volna maguknak. Saját tengerparti városkát. Toronyórát, katonazenekart..., várat, egy saját szigetet az Égei-tengeren. De a „palazzo Velencében”, a remény, hogy egyszer majd a velencei arisztokraták befogadják, elvette a józan eszüket.

Ám talán már az én józan eszemet is elvette. Félórányi csám-borgás után úgy érzem, ez a sétafikálás egyszer már megtörtént velem – én már jártam egyszer ebben a palotában. A termék, a csodálatos lépcsőház, a kék szín milliárd árnyalata gyerekkorom egyik legszebb „kihajthatós” képeskönyvére, a Hamupipőke len-gyel illusztrációira emlékeztet.

A szegény kis árvalány talán pontosan ezeket a termeket és tükroket látta, mikor felékszerezve, jelmezesen, reménységtől ragyogva belépett a pazarissimo bálterembe, hogy találkozzék Élete Hercegével. Ám a ragyogás, az önvesztő kábulat, a páratlan dicsőség, a *trionfo* mögött ott lapul a barokk minden józan ész-szel elképzelhetetlen iszonyata, a bántalmazás könyörtelensége és egy gonosz mostoha, aki a sikerért, egy jó házasságért képes lenyisszantani saját lányai sarkából és lábujjából. Kedvenc gyerekkori mesém ezt a réteget sem hallgatja el ennek a káprázatosan barokkos női sikertörténetnek.

Egy patikának berendezett kiállítási teremben találkozunk lengyel barátaim barátnőjével, egy jó ismerőssel a könyvtárból. Albertine francia lány, a tükrök történetét kutatja, és hol lenne jobb helyen, mint a Rezzonico-palotában. Kolléganőmnnek még a neve is „tükör”: Velence egyik legnagyobb rajongójának, Marcel Proustnak az egyik legfontosabb nőalakját hívták így.

Míg a kislányom szobáról szobára rohangál, Albertine érdekes dolgokat mesél nekem. A kora középkorról, amikor az európaiak többsége még nem láthatta a saját arcát, ahogy azt sem tudta, hány éves, melyik évben és hónapban született, épp ezért az identitása a miénknél jóval törekenyebb volt. Aztán azokról az időkről, amikor a tükör már varázseszközként vagy hatalmi jelvényként is szolgált.

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem...

Még a szemközti kávézóban is úgy belemerülünk a „tükör-témába”, hogy észre sem veszem, hogy azt a varázs-esernyőt ott felejttem a ruhatárban.

De csodák csodája, a város fölött most épp kisütött a nap.

Ha már itt vagyunk, mesélek Albertine-nek a világ talán legjobb tükör-novellájáról, Cunqueiro híres elbeszéléséről, *A mór tükréről*. Felbukkan egy igen különleges tükör a XVII. századi Európában, melynek az a furcsasága, hogy aki ebbe belenéz, az nem tudja többé a valóságot és a kitalációt megkülönböztetni. Fiatal lányok, köztük Hamlet szívszerelme, Ophelia látják magukat a tükröben holtan – és öngyilkosok lesznek, mert képtelenek a tükör igazságának ellenállni. Beteljesítik a tükör jövendöléseit. A novellabeli tükör – mely mór hercegeket kerget az örületbe, dán hercegnőket az öngyilkosságba – természetesen a „tükrök városában”, Velencében készült. Először a velencei kereskedőket zavarta össze. A derék kalmárok rakományokkal teli gályákat láttak, ahol nem voltak gályák, árulókat kergettek ott, ahol nem voltak árulók, és józan kereskedőkhöz méltatlanul, a saját tükrük foglyaiként éjjel-nappal hallucináltak.

– Hát erre emlékeztet téged a Rezzonico-palota – nevet Albertine.

– Nemcsak a palota, hanem a velencei XVIII. század. Mint ha egy rossz tükörben látnánk ezeket a karneválos-parfümös-álarcos-hanyatló évtizedeket.

– Én imádom – sóhajt Albertine. – Bár itt maradhatnék egész életemben!

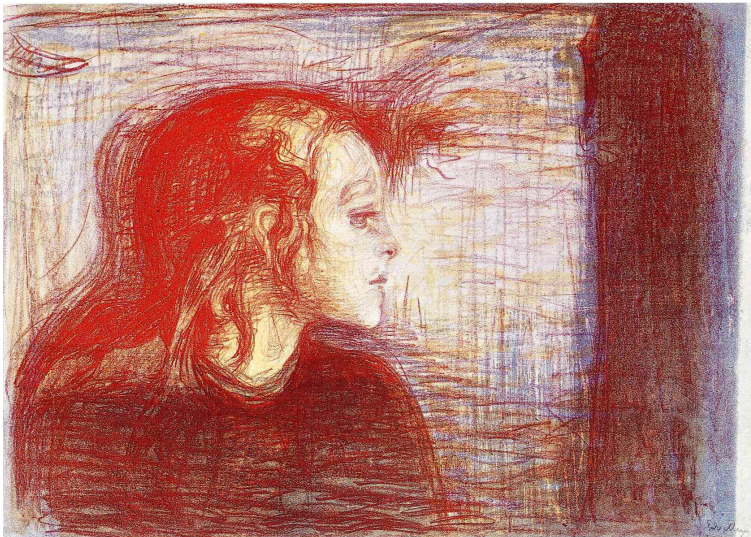
Mi viszont már – aznap úgy érzem – szabadulnánk ettől a csodálatos, felejthetetlen várostól. Úgy émelygek a Rezzonico-palota csodás termei után, mintha telefaltam volna magam édes-séggel, és belebetegedtem volna a cukorsokkba.

Velence mérgező város: arra is képes, hogy megszerettesse velünk saját gyengeségünket.

Ahogy hazaérünk, az idő megint elkomorodik.

De mintha nem nyirkos esőcseppek huldogálnának, hanem a malvázia bor édes cseppeskei.

Borzalom.

Edvard Munch (1863–1944) festménye